

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 28

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 13 ianuarie 2004

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 466 din 4 decembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală.....	1—3	din domeniul public a județului Galați și din administrarea Consiliului Județean Galați, în domeniul public al statului și transmiterea acestora în administrarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., precum și încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor naționale.....	6—7
Decizia nr. 469 din 4 decembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003	3—5	1.598/2003. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor.....	7—8
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.597/2003. — Hotărâre privind preluarea unor sectoare de drum din domeniul public al județului Brăila și din administrarea Consiliului Județean Brăila, respectiv			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 466

din 4 decembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător

Ioan Vida — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală,

excepție ridicată de Constantin Mușceleanu, Cornelia Mușceleanu și Cristian Mușceleanu în Dosarul nr. 5.178/2003 al Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal răspunde Constantin Mușceleanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost motivată în concluziile scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că prevederile de lege criticate nu contravin textelor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 iulie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 5.178/2003, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Mușceleanu, Cornelia Mușceleanu și Cristian Mușceleanu, revizuienți în dosarul menționat.

În dosarul cauzei, printr-o sentință a Judecătoriei Botoșani, a cărei revizuire au cerut-o, autorii excepției fuseseră achitați pentru săvârșirea infracțiunilor de insultă și calomnie, în baza art. 10 lit. b¹) din Codul de procedură penală și art. 18¹) din Codul penal, cu aplicarea unei amenzi cu caracter administrativ de câte 500.000 lei fiecare. Prin chiar cererea de revizuire Constantin Mușceleanu și Cristian Mușceleanu au ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal privitoare la infracțiunile de insultă și calomnie. Din motivarea excepției rezultă că obiectul acesteia îl constituie de fapt dispozițiile art. 205 alin. 3 și ale art. 206 alin. 2, care prevăd că pentru aceste infracțiuni acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Tot din motivarea excepției rezultă că sunt criticate indirect și dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, care prevăd că plângerea prealabilă pentru aceste infracțiuni se adresează instanței de judecată. Autorii excepției susțin că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și mai ales ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor. Se arată că persoanele vătămate în cazul acestor infracțiuni, care se pot adresa direct instanței de judecată, sunt favorizate în raport cu persoanele vătămate în cazul altor infracțiuni, care sunt obligate să se adreseze organului de cercetare penală sau procurorului care cercetează plângerea și poate da soluții diferite. De aici rezultă încălcarea, după părerea autorilor excepției, a prevederilor art. 16 din Constituție.

Ulterior, Constantin Mușceleanu și Cornelia Mușceleanu, printr-o notă de precizări depusă la dosar, a ridicat și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală, care se referă la modul de sesizare a organelor de urmărire penală, la începerea urmăririi penale și la plângerea împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală. În opinia autorilor excepției, aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale ale art. 1, 11, 16 și 21. Motivul invocat este acela că dispozițiile menționate prevăd, „în mod imoral și neconstituțional”, introducerea plângerilor penale la alte organe judiciare și nu la instanța de judecată ca în cazul infracțiunilor de insultă și calomnie. Autorii excepției solicită Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea și să acționeze „în sensul de a crea un acces liber neîngrădit și în timp rezonabil tuturor cetățenilor care să se adreseze pentru judecarea tuturor infracțiunilor numai instanței judecătorești”.

Judecătoria Botoșani consideră că excepția este nefondată. Cu privire la art. 205 și 206 din Codul penal s-a considerat de legiuitor că, ținând seama de pericolul social redus al infracțiunilor de insultă și calomnie, pentru aceste infracțiuni acțiunea penală să fie pusă în mișcare la plângerea prealabilă adresată direct instanței de judecată, fără urmărire penală. Nu se creează discriminări prin aceasta, deoarece drepturile procesuale ale părților sunt respectate și în acest caz. Referitor la art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală, instanța arată că excepția nu este întemeiată nici cu privire la acestea, deoarece aceste dispoziții referitoare la urmărirea penală nu împiedică în nici un mod accesul la justiție, fiind simple dispoziții de procedură.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatului Poporului.

Guvernul arată că excepția este nefondată, deoarece, în conformitate cu prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, iar procedura plângerii prealabile nu este decât o parte a procedurii, ținând, de asemenea, de competența legiuitorului. Prin faptul că plângerea prealabilă pentru insultă și calomnie se adresează direct instanței de judecată, nu se creează privilegii sau discriminări de natura celor prevăzute în art. 4 din Constituție. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221, 228 și ale art. 275—278 din Codul de procedură penală, în raport cu prevederile art. 21 din Constituție, și aceasta este neîntemeiată. Dispozițiile criticate reglementează modalitatea de sesizare a organului de urmărire penală, începerea urmăririi penale și plângerea împotriva actelor de urmărire penală și nu împiedică în nici un mod accesul la instanță. Persoana nemulțumită de soluția dată plângerii sale, prin desfășurarea procedurii în cadrul Ministerului Public, are dreptul să se adreseze instanței de judecată, în conformitate cu art. 21 din Constituție.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și a dispozițiilor art. 221 și 228 din Codul de procedură penală, față de dispozițiile art. 21 din Constituție, nu poate fi primită, întrucât prin dispozițiile legale menționate se asigură tocmai accesul liber la justiție, în scopul apărării drepturilor și intereselor legitime ale părții vătămate. Se arată că este atributul legiuitorului să stabilească infracțiunile pentru care este necesară plângerea prealabilă, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, și că este în interesul persoanei vătămate să decidă asupra necesității punerii în mișcare a acțiunii penale. Se mai arată că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275—278 din Codul de procedură penală, față de prevederile art. 21 din Constituție, întrucât persoana nemulțumită de soluția dată plângerii sale în cadrul Ministerului Public are dreptul să se adreseze instanței de judecată, singura autoritate care, potrivit art. 125 alin. (1) din Constituție, realizează justiția.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 205 și 206 din Codul penal, referitoare la infracțiunile de insultă și calomnie, și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală, care se referă la modurile de sesizare a organelor de urmărire penală, la începerea urmăririi penale și la procedura plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală. În susținerea excepției, se arată că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 referitoare la România ca stat de drept, ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitoare la dreptul de acces liber la justiție. În esență, autorii susțin că dispozițiile art. 205 și 206 din Codul penal sunt contrare dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece prevăd că acțiunea penală pentru aceste infracțiuni se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, adresată direct instanței de judecată, creând o situație discriminatorie în favoarea persoanelor vătămate, în comparație cu persoanele vătămate în cazul infracțiunilor pentru care plângerea se adresează organelor de cercetare penală sau procurorului. În mod corespunzător, dispozițiile art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală sunt considerate neconstituționale în ele însele, ca dispoziții care prevăd că

plângerea penală se adresează organelor de urmărire penală în loc să fie adresate instanței de judecată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este nefondată sub toate aspectele. Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Este, așadar, de competența legiuitorului să stabilească infracțiunile pentru care acțiunea penală se pune în mișcare numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar dintre acestea și cele opt infracțiuni din art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, între care insulta și calomnia, pentru care plângerea prealabilă se adresează direct instanței de judecată.

Procedura plângerii prealabile, ca excepție de la principiul oficialității procesului penal, corespunde unor profunde rațiuni de politică penală și de aceea infracțiunile pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate sunt alese cu grijă deosebită de legiuitor. Pentru covârșitoarea majoritate a infracțiunilor, procesul penal trebuie să parcurgă, din rațiuni de politică penală tot așa de puternice, faza specifică a urmăririi penale. De aceea, susținerea că plângerile penale pentru toate infracțiunile sau cel puțin cele de urmărire la plângerea prealabilă ar trebui adresate direct instanței de judecată este lipsită de suport științific. De asemenea, sunt lipsite de orice bază reală și afirmațiile privitoare la pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, în cadrul procedurii prealabile, dispozițiile legale în materie excluzând orice privilegii sau discriminări.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal și ale art. 221, 228 și 275—278 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Mușceleanu, Cornelia Mușceleanu și Cristian Mușceleanu în Dosarul nr. 5.178/2003 al Judecătorei Botoșani.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 469

din 4 decembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stăngu — judecător
Ioan Vida — judecător
Florentina Baltă — procuror
Mădălina Ștefania Diaconu — magistrat-asistent

nr. 54/2003, excepție ridicată de Sindicatul Național al Pensionarilor din Educație în Dosarul nr. 2.936/2003 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției precizează că, în urma revizuirii Legii fundamentale, dreptul de asociere pe care îl consideră încălcat prin art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 54/2003 este prevăzut la art. 40, în noua numerotare. Solicită admiterea excepției ridicate, arătând că, în mod nejustificat, textele criticate nu îngăduie pensionarilor să se asocieze în sindicate, ci numai în partide politice și alte forme de asociere. Aceste texte contravin, în opinia

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor

sa, și art. 8 alin. (1) din Constituție, referitor la pluralismul în societatea românească, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că art. 2 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 54/2003 a fost deja supus controlului de constituționalitate *a priori*, prin Decizia nr. 25/2003 Curtea constatând caracterul constituțional al acestor prevederi. În privința alin. (2) al aceluiași articol, arată că salariații și pensionarii constituie, fără îndoială, două categorii diferite, fiind așadar firesc ca acestea să se constituie în forme de asociere specifice, fără ca prin aceasta să fie încălcat principiul egalității în drepturi sau al libertății de asociere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 august 2003, pronunțată în Dosarul nr. 2.936/2003, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**, excepție ridicată, prin avocat, de Sindicatul Național al Pensionarilor din Educație într-o cauză având ca obiect o cerere de înregistrare a acestui sindicat.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, care restrâng sfera persoanelor care se pot organiza în sindicate numai la cele încadrate în muncă și la funcționarii publici, îngredesc exercițiul dreptului de asociere consacrat de art. 37 alin. (1) din Constituție și instituie un tratament juridic discriminatoriu între diferite categorii de cetățeni, contrar principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 37 din Constituție, deoarece „dreptul de asociere al pensionarilor din învățământ nu este îngredit, aceștia putându-se asocia într-o asociație nonprofit și nu într-un sindicat, care reprezintă o formă de asociere numai pentru persoanele încadrate în muncă și funcționarii publici“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatului Poporului.

Președintele Camerei Deputaților consideră că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât, potrivit Constituției, „sindicatele constituie asociații ale salariaților, adică ale persoanelor ce desfășoară activitate profesională în cadrul unor raporturi de muncă“. Convenția nr. 87 din 1948 a Organizației Internaționale a Muncii, făcând distincție între „lucrători“ și „cei care angajează“, se referă în mod evident la persoane care își desfășoară activitatea în cadrul unor raporturi de muncă.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece, în legătură cu categoriile de cetățeni care se pot asocia în sindicate, art. 9 din Constituție se referă numai la salariați, la persoane care desfășoară o activitate profesională în cadrul raporturilor juridice de muncă sau, după caz, de serviciu, iar nu și la alte categorii de persoane, cum sunt pensionarii. Nerecunoașterea dreptului pensionarilor de a se asocia în sindicate nu reprezintă o încălcare a prevederilor constituționale întrucât nici acestea nu prevăd un asemenea drept. De altfel, în temeiul art. 37 alin. (1) din Constituție, categoriile de persoane care nu se pot asocia în sindicate pot alege să se constituie în alte forme de asociere.

Avocatul Poporului apreciază că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate, deoarece, „potrivit prevederilor art. 9 teza a II-a din Constituție, sindicatele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale salariaților“, iar „inexistența unor raporturi de muncă plasează persoanele pensionate într-o situație diferită față de cele încadrate în muncă“, situație în care este justificat și tratamentul juridic diferențiat. Arată, de asemenea, că „împrejurarea că persoanele pensionate nu pot constitui sau adera la organizații sindicale nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 37 din Legea fundamentală, de vreme ce art. 9 din Constituție nu prevede o asemenea posibilitate“.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) *Persoanele încadrate în muncă și funcționarii publici au dreptul să constituie organizații sindicale și să adere la acestea. Persoanele care exercită potrivit legii o meserie sau o profesie în mod independent, membrii cooperatori, agricultorii, precum și persoanele în curs de calificare au dreptul, fără nici o îngredire sau autorizare prealabilă, să adere la o organizație sindicală.*

„(2) *Pentru constituirea unei organizații sindicale este necesar un număr de cel puțin 15 persoane din aceeași ramură sau profesie, chiar dacă își desfășoară activitatea la angajatori diferiți.*“

Potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 9: „*Sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii. Ele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor.*“

— Art. 16 alin. (1): *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări;*“

— Art. 40 alin. (1): „*Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere.*“

De asemenea, autorul excepției a susținut și contrarietatea textelor criticate cu art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care a fost ratificat de România prin Decretul nr. 212 din 31 octombrie 1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974. Art. 22 are următorul conținut:

„1. *Orice persoană are dreptul de a se asocia în mod liber cu altele, inclusiv dreptul de a constitui sindicate și de a adera la ele, pentru ocrotirea intereselor sale.*

2. *Exercitarea acestui drept nu poate fi supusă decât restricțiilor prevăzute de lege și care sunt necesare într-o societate democratică, în interesul securității naționale, al securității publice, al ordinii publice ori pentru a ocroti sănătatea sau moralitatea publică sau drepturile și libertățile altora. Prezentul articol nu se opune ca exercitarea acestui drept de către membrii forțelor armate și ai poliției să fie supusă unor restricții legale.*

3. *Nici o dispoziție din prezentul articol nu permite statelor părți la Convenția din 1948 a Organizației Internaționale a Muncii privind libertatea sindicală și ocrotirea dreptului sindical să ia măsuri legislative aducând atingere — sau să aplice legea într-un mod care să aducă atingere — garanțiilor prevăzute în acea convenție.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că, în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*, exercitat în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituție asupra Legii sindicatelor, prin Decizia nr. 25 din 22 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, Curtea a constatat printre altele și constituționalitatea dispozițiilor art. 2 alin. (1) teza a doua din această lege. În această privință Curtea a reținut că, „în sistemul Constituției, sindicatele constituie asociații ale salariaților, adică ale persoanelor care își desfășoară activitatea profesională în cadrul unor raporturi de muncă. Aceeași concepție se desprinde și din Convenția nr. 87 din 1948 a Organizației Internaționale a Muncii, care la art. 2 și următoarele face distincția între «lucrători» și «cei care angajează», între «organizațiile lucrătorilor» și «organizațiile celor ce angajează», rezultând în mod evident că, în toate cazurile, deci și în cazul lucrătorilor și în cazul celor care angajează, convenția se referă la persoane care își desfășoară activitatea în cadrul unor raporturi de muncă“. De asemenea, în decizia citată, Curtea a mai reținut că „Faptul că, prin prevederile art. 2 alin. (1) teza a doua din Legea sindicatelor, nu se acordă și altor persoane decât celor aflate într-un raport de muncă dreptul de a constitui organizații sindicale, nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor constituționale și a normelor internaționale menționate, de vreme ce nici acestea nu prevăd asemenea drepturi“. Cele constatate prin această decizie, în legătură cu constituționalitatea art. 2 alin. (1) teza a doua din Legea sindicatelor, sunt valabile pentru întregul text al alin. (1), cât și pentru cel al alin. (2), sub aspectul diferențierii persoanelor care pot constitui organizații sindicale ori pot adera la acestea.

Art. 40 alin. (1) din Constituție, republicată, prevede dreptul cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere. Acest drept se exercită prin participare la constituirea asociațiilor sau prin aderare la asociații existente.

Prevăzând posibilitatea constituirii mai multor tipuri de asociații, care nu sunt enumerate în mod limitativ, reglementarea constituțională are în vedere și posibilitatea limitării sferei persoanelor care pot constitui ori pot adera la diferite tipuri de asociații, în funcție de obiectul de activitate și de scopul asociațiilor respective, limitare ce se concretizează prin lege, ținându-se seama de situația

obiectiv diferită a anumitor categorii de persoane, fără a se aduce atingere prin aceasta principiului egalității în drepturi, consacrat la art. 16 alin. (1) din Constituție, republicată. Asemenea limitări ale dreptului de asociere sunt consacrate și în art. 40 alin. (3) din Constituție, republicată, și în legi organice. Astfel, spre exemplu, unele categorii de persoane (judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite de lege) nu pot face parte din partide politice. În mod similar, numai persoanele care exercită aceeași profesie pot fi membri ai asociațiilor profesionale. De asemenea, Ordonanța Guvernului nr. 85/2001 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 septembrie 2001 prevede că numai proprietarii de locuințe se pot asocia în asociații de proprietari. Potrivit art. 231 din Codul muncii — Legea nr. 53/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, patronatele sunt organizații ale patronilor, excluzând posibilitatea asocierii în această formă a altor persoane.

În consecință, este evident că limitarea categoriilor de persoane care pot constitui ori pot adera la anumite forme de asociere, în speță la sindicate, nu contravine principiului constituțional referitor la libertatea de asociere.

Articolul 9 din Constituție, în redactarea în vigoare la data ridicării excepției de neconstituționalitate, anterioară revizuirii Legii fundamentale, prevedea că „*Sindicatelor se constituie și își desfășoară activitatea potrivit cu statutele lor, în condițiile legii. Ele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale salariaților*“. Textul constituțional prevede în forma actuală că „*Sindicatelor, patronatelor și asociațiilor profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii. Ele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor*“. Și din această modificare a reglementării constituționale rezultă existența mai multor tipuri de forme asociative, cu obiect de activitate și scopuri diferite. Membrii diferitelor asociații au drepturi și interese profesionale, economice sau sociale diferite, ceea ce înseamnă că și categoriile de persoane care pot face parte din anumite asociații sunt diferite. Atât vechiul, cât și noul text constituțional prevăd constituirea și desfășurarea activității asociațiilor potrivit cu statutele lor, în condițiile legii. Prin urmare, legea poate prevedea anumite condiții obligatorii privind constituirea și desfășurarea activității asociațiilor, inclusiv categoriile de persoane care pot face parte din diferite asociații, de la care statutele lor nu pot deroga. Categoriile de persoane care nu pot constitui ori nu pot adera la anumite tipuri de asociații, pot face parte din altele, dreptul acestora la liberă asociere nefiind atins.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Sindicatul Național al Pensionarilor din Educație în Dosarul nr. 2.936/2003 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind preluarea unor sectoare de drum din domeniul public al județului Brăila și din administrarea Consiliului Județean Brăila, respectiv din domeniul public al județului Galați și din administrarea Consiliului Județean Galați, în domeniul public al statului și transmiterea acestora în administrarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., precum și încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12, 13 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă preluarea unor sectoare de drum, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al județului Brăila și din administrarea Consiliului Județean Brăila, respectiv din domeniul public al județului Galați și din administrarea Consiliului Județean Galați, în domeniul public al statului și transmiterea acestora în administrarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în vederea îndeplinirii activităților de interes național de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 2. — Predarea-preluarea sectoarelor de drum prevăzute în anexa la prezenta hotărâre se face pe bază

de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Patrimoniul Consiliului Județean Brăila și, respectiv, cel al Consiliului Județean Galați se diminuează cu valoarea sectoarelor de drum preluate conform art. 1.

Art. 4. — Sectoarele de drum prevăzute la art. 1 se încadrează funcțional ca drumuri naționale.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 la Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 și 338 bis din 20 iulie 2000, cu modificările ulterioare, se modifică în mod corespunzător.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,
Toma Zaharia,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru administrația publică,
Gabriel Oprea

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Miron Tudor Mitrea
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 23 decembrie 2003.
Nr. 1.597.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a sectoarelor de drum transmise din proprietatea publică a județului Brăila și din administrarea Consiliului Județean Brăila, respectiv din proprietatea publică a județului Galați și din administrarea Consiliului Județean Galați, în proprietatea publică a statului și în administrarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în vederea îndeplinirii activităților de interes național de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., precum și încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor naționale

Nr. crt.	Denumirea sectoarelor de drum	Datele de identificare	Persoana juridică de la care se transmit	Persoana juridică la care se transmit	Lungimea totală și pozițiile kilometrice	Indicativul vechi	Indicativul nou	Lungimea în kilometri
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1.	Drum județean	Hotărârea Guvernului nr. 363/2002 Anexa nr. 1 — poziția 20 Cod 137	Județul Brăila, din administrarea Consiliului Județean Brăila	Statul Român — Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.	0+000 ÷ 11+645	DJ 221A	DN	11,645

0	1	2	3	4	5	6	7	8
2.	Drum județean	Hotărârea Guvernului nr. 562/2002 Anexa nr. 1 — poziția 43 Cod 137.2	Județul Galați, din administrarea Consiliului Județean Galați	Statul Român — Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România—S.A.	11+645 ÷ 14+917	DJ 221A	DN	3,272

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unor imobile din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 8 alin. (1), art. 12 alin. (1) și (2) și al art. 17 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor imobile situate în satul Nicolinț, comuna Ciuchici, județul Caraș-Severin, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor, pentru a fi date în folosință gratuită, pe durata existenței viitoarei construcții, Episcopiei Caransebeșului pentru desfășurarea unor acțiuni cu caracter social-filantropic.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.583/2002 privind trecerea unor imobile aflate în administrarea Ministerului de Interne din domeniul public în domeniul privat al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 20 ianuarie 2003, se modifică în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,

Toma Zaharia,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru administrația publică,

Gabriel Oprea
Ministrul culturii și cultelor,

Răzvan Theodorescu
Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 23 decembrie 2003.

Nr. 1.598.

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor din domeniul privat al statului, aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, care se transmit în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor

Adresa imobilelor care se transmit	Persoana juridică de la care se transmit imobilele	Persoana juridică la care se transmit imobilele	Caracteristicile tehnice ale imobilelor	Numărul din inventarul bunurilor care fac parte din domeniul public al statului
Satul Nicolinț, comuna Ciuchici, extravilan, județul Caraș-Severin	Ministerul Administrației și Internelor	Ministerul Culturii și Cultelor	Numărul construcțiilor = 8 Suprafața construită = 1.370 m ² Suprafața desfășurată = 1.418,35 m ² Suprafața terenului = 14.175 m ²	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie număr de inventar pentru fiecare dintre aceste imobile, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 45/2003
Satul Nicolinț, comuna Ciuchici, extravilan, județul Caraș-Severin	Ministerul Administrației și Internelor	Ministerul Culturii și Cultelor	Suprafața terenului = 8.000 m ²	

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro